

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2007r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny
w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SA Lidia Sularzycka

Sędzia SA Krzysztof Tucharz

Sędzia SO (del.) Marzena Miąskiewicz /spr./

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Mrozowska

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2007r. w Warszawie
na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w S.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone
na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów

z dnia 16 stycznia 2007r. sygn. akt XVII Amc 38/06

I. Zmienia w całości zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu
następującą treść:

1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą
w S. stosowania w umowach z konsumentami postanowień wzorca umowy
pod nazwą Ogólne warunki ubezpieczenia „(...)” o treści:

a/ „Jeżeli zapłata składki lub jej pierwszej raty została odroczone w stosunku
do początku okresu ubezpieczenia, a ubezpieczyciel ponosi
odpowiedzialność przed zapłaceniem składki lub jej pierwszej raty,
niezapłacenie składki lub pierwszej raty składki w terminie wyznaczonym
przez ubezpieczyciela będzie traktowane jako odstąpienie od umowy
ubezpieczenia przez ubezpieczyciela z upływem 14 - go dnia od
wyznaczonego terminu płatności składki lub pierwszej raty składki bez
konieczności składania odrębnego oświadczenia woli w tym zakresie.

Postanowienie zdania poprzedzającego stanowi zawiadomienie ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy".

b/ „W odniesieniu do skutków prawnych niezapłacenia kolejnej raty składki w terminie wyznaczonym przez ubezpieczyciela odpowiednie zastosowanie mają postanowienia ust.2”;

2) Nakazuje (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w S. wpłacić na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu;

3) zasądza od (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz J. K. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego – (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w S.

II. Zasądza od (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz J. K. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

III. Nakazuje (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w S. wpłacić na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji.

Sygn. akt VI ACa 438/07

UZASADNIENIE

J. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. wniósł pozew o uznanie za niedozwolone postanowien wzorca umownego pod nazwą „Ogólne Warunki Ubezpieczenia – (...)” stosowanego przez (...) Towarzystwo (...) S.A. w S., o treści:

- *„Jeżeli zapłata składki lub jej pierwszej raty została odroczone w stosunku do początku okresu ubezpieczenia, a ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność przed zaplaceniem składki lub jej pierwszej raty, niezapłacenie składki lub pierwszej raty składki w terminie wyznaczonym przez ubezpieczyciela będzie traktowane jako odstąpienie od umowy*

ubezpieczenia przez ubezpieczyciela z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki lub pierwszej raty składki bez konieczności składania odrębnego oświadczenia woli w tym zakresie. Postanowienie zdania poprzedzającego stanowi zawiadomienie ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy”;

- *„W odniesieniu do skutków prawnych niezapłacenia kolejnej raty składki w terminie wyznaczonym przez ubezpieczyciela odpowiednie zastosowanie mają postanowienia ust. 2”*

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił powództwo, rozstrzygnął o kosztach procesu i zarządził publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Skarbu Państwa.

Wyrok ten Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał na podstawie następujących ustaleń i rozważań:

Bezsporne jest, że pozwany wykorzystywał w prowadzonej działalności gospodarczej zaskarżone postanowienia umowne.

Z uwagi na to, że oba zakwestionowane postanowienia mają jednolity charakter Sąd Okręgowy dokonał łącznej ich oceny pod kątem abuzywności i uznał, że zarzuty dotyczące naruszenia art. 814 § 2, art. 841 i 491 k.c. nie są trafne. Treść zakwestionowanych postanowień w żaden sposób nie narusza dyspozycji przepisu art. 814 § 2 k.c. Z przepisu tego wynika, że obowiązek zawiadomienia ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy ubezpieczenia odnosi się do sytuacji, w której zakład ubezpieczeniowy, realizując swoje ustawowe uprawnienie, odstępuje od umowy ze skutkiem natychmiastowym, zakwestionowane postanowienia nie przewidują natomiast odstąpienia przez pozwanego od umowy ze skutkiem natychmiastowym, lecz dopiero z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki, jej pierwszej raty, bądź kolejnej raty. Skoro są to dwa odmienne stany faktyczne, to Sąd I instancji uznał, że obowiązek zawiadomienia o

odstąpieniu od umowy przewidziany w art. 814 § 2 k.c. nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

Nie zostały naruszone też przepisy art. 481 i 491 k.c. Przepisy te nie zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego w celu ochrony dłużnika, ale służą one ochronie interesów wierzyciela w przypadku nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika. Przepisy te dają wierzycielowi pewne możliwości postępowania w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, bądź wykonaniem swojego zobowiązania, w żaden sposób jednak nie ograniczają prawa wierzyciela do ukształtowania stosunku prawnego w odmienny sposób i zastrzeżenia innych sankcji na wypadek nie wywiązywania się dłużnika z obowiązków wynikających z umowy.

Zarzuty dotyczące sprzeczności zakwestionowanych postanowień z dobrymi obyczajami w ocenie Sądu Okręgowego są również chybione.

Uprawnienie zakładu ubezpieczeń do odstąpienia od umowy przy zajściu okoliczności określonych w zakwestionowanych postanowieniach, wynika wprost z art. 814 § 2 k.c. Zastrzeżenie w umowie uprawnień wynikających wprost z przepisów ustawy nie może zostać uznane za działanie sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumenta, skoro bowiem ustawodawca dał jednej ze stron – zakładowi ubezpieczeń – takie uprawnienia, to oznacza, że może ona z niego korzystać w sposób swobodny, w granicach zakreślonych w art. 5 k.c. Sąd Okręgowy nie zgodził się ze stanowiskiem powoda, według którego postanowienie wyłączające obowiązek zawiadomienia ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy i zastrzegające automatyczne odstąpienie w przypadku zwłoki w spełnieniu świadczenia ubezpieczającego, stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 381¹ § 1 k.c. Zdaniem Sądu I instancji brak wymogu powiadomienia ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy nie stwarza możliwości powstania po jego stronie stanu niepewności co do kontynuacji stosunku ubezpieczenia. Składanie odrębnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy w przedmiotowej sprawie nie jest konieczne z uwagi na przyjęcie w zakwestionowanym postanowieniu

obligatoryjnego odstąpienia od umowy z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki bądź jej raty. Przy tak jednoznacznie i kategorycznie sformułowanym postanowieniu ubezpieczający ma pełną świadomość skutków uchybienia terminowi zapłaty składki lub jej raty. Sytuacji ubezpieczającego w tym zakresie w żaden sposób nie pogarsza możliwość cofnięcia oświadczenia o odstąpieniu od umowy w trybie określonym w postanowieniu § 45 ust. 4 OWU. O dokonany w tym trybie cofnięciu oświadczenia o odstąpieniu przez zakład ubezpieczeń od umowy, zgodnie z § 45 ust. 4 OWU, ubezpieczający jest niezwłocznie zawiadamiany na piśmie. Niezależnie zatem od tego, czy pozwany skorzysta z uprawnienia wynikającego § 45 ust. 4 OWU, czy też z niego nie skorzysta, nie istnieje ryzyko pozostawania przez ubezpieczającego w stanie niepewności co obowiązywania stosunku ubezpieczenia.

Na ocenę zakwestionowanych postanowień nie miała wpływu argumentacja powoda dotycząca możliwości nieuczciwego zachowania zakładu ubezpieczeń, polegającego na zatrzymywaniu nienależnych składek pomimo odstąpienia od umowy, gdyż wzorzec nie zawiera postanowień, które przyznają ubezpieczającemu uprawnienie do zatrzymywania, w jakichkolwiek okolicznościach, nienależnej składki.

Odnosząc się do zarzutu rażącej asymetrii praw i obowiązków stron umowy, która wynika, zdaniem powoda, z faktu, iż zgodnie z § 62 OWU ubezpieczający zobowiązany jest do kierowania wszelkich zawiadomień i oświadczeń do ubezpieczyciela w formie pisemnej za pokwitowaniem lub listem poleconym, w przeciwieństwie do pozwanego, który zwolniony jest od składania odrębnego oświadczenia woli w przedmiocie odstąpienia od umowy, Sąd Okręgowy uznał, że wskazane postanowienie § 62 OWU nie odnosi się do uprawnień ubezpieczającego, będących odpowiednikiem uprawnień pozwanego, wynikających z zakwestionowanego postanowienia. Dla spowodowania bowiem skutku w postaci zerwania stosunku ubezpieczenia, ubezpieczający nie musi składać żadnego oświadczenia woli. Zerwanie węzła obligacyjnego nastąpi w sposób automatyczny w przypadku niezapłacenia składki bądź jej raty. Nie można

więc mówić o jakiegokolwiek dysproporcji stron umowy w zakresie uprawnień do odstąpienia od stosunku ubezpieczenia.

W odniesieniu do zarzutu sprzeczności zakwestionowanych postanowień z treścią przepisu art. 77 k.c., Sąd zważył, iż zastrzeżenie w § 45 ust. 2 OWU automatycznego odstąpienia od umowy z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki, czyni zadość wymogom wskazanym w art. 77 § 2 k.c.

O wysokości wpisu pozwu i obciążeniu nim, jak i kosztami publikacji wyroku Skarbu Państwa Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398), a o kosztach zastępstwa procesowego orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 108 wyżej wymienionej ustawy o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył powód, zarzucając temu wyrokowi rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia w szczególności:

- I.** Art. 128 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego;
 - § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – poprzez przyznanie pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, pomimo nieznacznego nakładu pracy jego pełnomocnika;
 - Nierozpoznanie istoty sprawy poprzez całkowite pominięcia przy kontroli abstrakcyjnej kwestionowanego wzorca umownego potencjalnych zagrożeń, które stwarza on dla słabszej strony stosunku ubezpieczenia – ubezpieczającego;
- II.** Naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 58 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie pomimo, iż kwestionowany zapis wzorca umownego wyczerpuje znamiona zapisu mającego na celu obejście prawa i jednocześnie sprzecznego z zasadami współżycia społecznego;
- art. 60 k.c. poprzez uznanie, iż kwestionowany zapis wzorca umownego stanowi oświadczenie woli pozwanego o odstąpieniu od umowy ubezpieczenia oraz, że brak zapłaty składki w terminie przez ubezpieczającego jest równoznaczny w skutkach z odstąpieniem przez niego od umowy ubezpieczenia;
- art. 61 k.c. poprzez uznanie, iż oświadczenie woli – odstąpienie przez ubezpieczyciela w trybie § 45 ust. 2 i 3 OWU, zostaje złożone ubezpieczającemu i wywiera skutki prawne pomimo braku jakiegokolwiek działania ubezpieczyciela w tym zakresie;
- art. 65 § 1 k.c. poprzez nieuwzględnienie przy interpretacji kwestionowanego zapisu wzorca umownego okoliczności, w których oświadczenia woli w nim zawarte są składane ubezpieczającemu, a także zasad współżycia społecznego;
- art. 77 § 2 k.c. poprzez uznanie, iż zastrzeżenie w § 45 OWU automatycznego odstąpienia od umowy z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki, czyni zadość wymogom wskazanym w art. 77 § 2 k.c.;
- art. 89 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu do oceny prawnej kwestionowanego zapisu wzorca umownego;
- art. 353¹ k.c. poprzez brak oceny zgodności treści i celu spornego zapisu wzorca umownego z właściwością (naturą) stosunku ubezpieczenia, ustawą oraz zasadami współżycia społecznego, pomimo ewidentnego naruszenia przez pozwanego zasady swobody umów;

- art. 385² k.c. poprzez zaniechanie dokonania oceny zgodności kwestionowanego wzorca umownego z dobrymi obyczajami
- art. 481 k.c. poprzez uznanie iż sporny zapis wzorca umownego nie wywołuje skutków pozostających w sprzeczności z normą tego artykułu;
- art. 491 k.c. poprzez uznanie, iż sporny zapis wzorca umownego nie wywołuje skutków pozostających w sprzeczności z normą tego artykułu;
- art. 807 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo niezgodności spornego zapisu wzorca umownego z bezwzględnie obowiązującym przepisem art. 814 § 2 k.c.
- art. 814 § 2 k.c. poprzez uznanie, iż pozwany odstępując od umowy ubezpieczenia nie musi składać odrębnego oświadczenia woli o odstąpieniu.

W apelacji wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie postanowienia zawartego w § 45 ust. 2 i ust. 3 wzorca umownego Ogólnych Warunków Ubezpieczenia „(...)” stosowanego przez (...) Towarzystwo (...) S.A. w S. za niedozwolone i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, chociaż nie wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy oceniając zakwestionowane przez stronę postanowienia przytoczył argument, że obowiązek zawiadomienia ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy przewidziany w art. 814 § 2 k.c. nie znajduje zastosowania

w niniejszej sprawie, bowiem zakwestionowane postanowienia wzorca umownego nie przewidują odstąpienia przez pozwanego od umowy ze skutkiem natychmiastowym, lecz dopiero z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki lub jej pierwszej bądź kolejnej raty, a więc mamy tu do czynienia z dwoma odmiennymi stanami faktycznymi.

Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód trafnie podniósł, że przepis art. 814 § 2 k.c. nakłada na zakład ubezpieczeń bezwzględny obowiązek zawiadomienia ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy ubezpieczenia, niezależnie od tego czy odstąpienie ma nastąpić ze skutkiem natychmiastowym, jak to przewiduje ten przepis, czy z upływem określonego terminu np. 14-ego dnia od wyznaczonego terminu płatności składki lub jej pierwszej czy kolejnej raty, jak stanowią zakwestionowane postanowienia. Rację na skarżący, że spełnienie obowiązku zawiadomienia o odstąpieniu od umowy przewidzianego w art. 814 § 2 k.c. może nastąpić wyłącznie w przypadku jednoczesnego poinformowania o tym ubezpieczonego.

Na podstawie zakwestionowanego wzorca OWU ubezpieczyciel zwalnia się z określonego w art. 814 § 2 k.c. obowiązku składania odrębnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy zastrzegając, że odstąpienie to następuje w sposób „automatyczny” w przypadku niezapłacenia przez ubezpieczającego składki w terminie. Ubezpieczający nie otrzymuje więc w momencie odstąpienia przez ubezpieczyciela od umowy żadnej informacji o tym. Tego rodzaju praktyka niewątpliwie stoi w sprzeczności z dyspozycją art. 814 § 2 k.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wymogu informowania ubezpieczającego o odstąpieniu od umowy przez ubezpieczyciela określonego w art. 814 § 2 k.c. w żaden sposób nie spełnia zapoznanie się przez ubezpieczającego z OWU, co następuje z reguły przed czy w trakcie zawierania umowy, dysponowanie przez niego tekstem OWU w trakcie trwania umowy, ani też określenie w polisie terminów płatności składki, jej pierwszej czy kolejnej raty. Ubezpieczający w takim przypadku może nie zdawać sobie sprawy, że nie łączy go już umowa ubezpieczenia i pozostaje w pozornym,

błędnym przekonaniu, że mimo opóźnienia we wniesieniu składki bądź pierwszej czy kolejnej jej raty wciąż podlega ochronie ubezpieczeniowej.

Nie może więc budzić wątpliwości, że zakwestionowane postanowienia OWU stoją w sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta, gdyż kształtują sytuację prawną ubezpieczającego w sposób znacznie mniej korzystny niż określony w art. 814 § 2 k.c., stanowią zatem z tego powodu niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że słuszny jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 814 § 2 k.c. i art. 385¹ k.c. oraz niezastosowanie art. 807 k.c.

Natomiast jeśli chodzi o zarzut nierozpoznania istoty sprawy, to jest on chybiony. Do nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. W świetle takiej charakterystyki tego pojęcia skarżący nie może skutecznie zarzucić, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, skoro w uzasadnieniu swego wyroku dokonał on samodzielnej oceny bezspornych faktów i uznał, aczkolwiek błędnie, że zaskarżone postanowienia OWU nie stanowią klauzul abuzywnych, a stanowisko to znalazło odpowiedni wyraz procesowy w zaskarżonym wyroku oddalającym powództwo.

Powód nie ma też racji zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów art. 481 k.c. i art. 491 k.c. poprzez uznanie, że sporny zapis wzorca umownego nie wywołuje skutków pozostających w sprzeczności z normami tych przepisów.

Świadczeniem zakładu ubezpieczeń jest zapłata określonej sumy pieniężnej, a tą zakład świadczy tylko wtedy, gdy zajdzie wypadek ubezpieczeniowy. Tak więc umowa ubezpieczenia ma charakter losowy. Widoczny jest tu brak ekwiwalentności świadczeń, gdyż albo ubezpieczający spełniając to świadczenie

nie otrzyma nic w zamian, gdy do wypadku nie dojdzie, albo świadczenie zakładu ubezpieczeń znacznie przewyższy świadczenie ubezpieczającego, gdy wypadek się zdarzy, zatem w żadnej z tych sytuacji nie wystąpi równowaga stron, ani czasowa zbieżność w spełnianiu świadczeń. Samo zapewnienie ochrony ubezpieczeniowej nie może być bowiem traktowane jako świadczenie zakładu, a zatem umowy ubezpieczenia nie można uznać za umowę wzajemną w rozumieniu art. 484 § 2 k.c. Oznacza to, że nieusprawiedliwione są zarzuty apelacji dotyczące niezastosowania przepisów o wykonaniu i skutkach niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych.

Chybione są także pozostałe zarzuty podniesione w apelacji, gdyż zgodnie z art. 814 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania Sądu I instancji, zmienionym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. zmieniającej ustawę kodeks cywilny z dniem 10 sierpnia 2007 r., ubezpieczyciel miał prawo do odstąpienia od umowy ubezpieczenia w przypadku niezapłacenia składki w terminie ze skutkiem natychmiastowym. W zaskarżonych postanowieniach co prawda ustanowiono dodatkowo, że pozwany bezwzględnie korzysta z tego uprawnienia w każdym przypadku opóźnienia w płatności składki lub jej raty, ale słusznie Sąd Okręgowy uznał, że skorzystanie przez ubezpieczyciela z przysługującego mu ustawowo uprawnienia do odstąpienia od umowy w każdym przypadku, nie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami. Jeżeli ustawodawca dał takie uprawnienie ubezpieczycielowi to może on z niego korzystać w sposób swobodny w granicach określonych art. 5 k.c. Należy zgodzić się ze stroną pozwaną, że w zaskarżonych postanowieniach nawet w sposób korzystniejszy dla ubezpieczającego określiła ona termin odstąpienia od umowy, bowiem nie następuje to natychmiastowo, ale z upływem 14-ego dnia od wyznaczonego w umowie terminu płatności składki lub pierwszej czy kolejnej jej raty. Do tego czasu ubezpieczyciel ponosi nadal odpowiedzialność wynikającą z umowy ubezpieczenia.

W istniejącym przed dniem 10 sierpnia 2007 r. stanie prawnym niezasadne było więc zarzucanie pozwanemu naruszenia dobrych obyczajów poprzez rażące

naruszenie interesów ubezpieczającego, jeżeli w przypadku niewywiązywania się przez ubezpieczającego z jego podstawowego obowiązku, to jest zapłaty składki ubezpieczeniowej lub jej raty w terminie uzgodnionym pomiędzy stronami przy zawieraniu umowy, korzystał on z ustawowego uprawnienia do odstąpienia od umowy.

Z uwagi na to, że zaskarżone postanowienia OWU sprzeczne są z art. 814 § 1 k.c. na skutek zwolnienia strony pozwanej od obowiązku zawiadamiania ubezpieczonego o odstąpieniu przez ubezpieczyciela od umowy, przez co w rażący sposób naruszają interesy konsumenta, a zatem stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 479⁴⁴ § 1 k.p.c. zarządził jego publikację w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c.

W tym miejscu należy przyznać rację apelującemu, że charakter sprawy, która nie należy do spraw o szczególnie skomplikowanym stanie faktycznym i prawnym oraz nakład pracy radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego w niniejszej sprawie, nie uzasadniają jak to uczynił Sąd Okręgowy, przyznania pełnomocnikowi strony podwójnej stawki minimalnej w oparciu o § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu.